

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **R. R.,** zastoupen advokátem JUDr. Antonínem Tichým, Mariánské údolí 130, Příbram II, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 10. 2008 č. X, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 11. 2010 č. j. 20 Cad 110/2009 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi JUDr. Antonínu Tichému **se přiznává** odměna za zastupování v částce 1920 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 11. 2010, č. j. 20 Cad 110/2009 - 33, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného a rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Rozhodnutím žalované byla zamítnuta žádost žalobce o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 43 zákona č. 155/1995 Sb., neboť žalobce v rozhodném období před vznikem invalidity získal pouze 3 roky a 291 dní pojištění.

Z odůvodnění napadeného usnesení krajského soudu vyplývá, že soud považoval k odmítnutí žaloby za klíčové zodpovědět otázku stanovení dne, kdy bylo žalobci doručeno napadené rozhodnutí. Žalovaná neměla k dispozici dodejku – doklad o doručení rozhodnutí a žalobce soudu sdělil, že mu bylo napadené rozhodnutí po urgenci doručeno dne 29. 7. 2009. Sociální pracovnice věznice Příbram potvrdila, že žalobci přišla doručená zásilka od žalované dne 29. 6. 2009. Vzhledem k obsahu správního spisu, který svědčí o tom, že žalovaná v období po říjnu 2008, kdy se jí vrátila zásilka s napadeným rozhodnutím jako nevyzvednutá v úložní lhůtě, začala být opětovně „aktivní“ až po urgenci ze strany žalobce dne 3. 6. 2009, vzal soud za prokázané, že žalobci s ohledem na sdělení Věznice Příbram ze dne 29. 10. 2010 bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 29. 6. 2009. Od následujícího dne započala žalobci běžet dvouměsíční lhůta k podání žaloby, jejíž poslední den připadl na pondělí 31. srpna 2009. V této lhůtě mohl žalobce uplatnit své právo a podat žalobu proti předmětnému rozhodnutí, přičemž tuto žalobu měl podat buď u Krajského soudu v Ostravě, popřípadě u žalované. Žalobce však v této lhůtě žalobu nepodal, dne 29. 9. 2009 sepsal podání k Ministerstvu práce a sociálních věcí označené jako žádost o přezkoumání rozhodnutí s tím, že jedině ono mu může pomoci schválit částečný invalidní důchod. V tomto období dále napsal i žalované, a to dne 7. 9. 2009, kdy reagoval na dopis žalované ze dne 28. 8. 2009 a mimo jiné uváděl, že chce podat žalobu a žádá žalovanou o radu, ke kterému soudu a jakým způsobem. Žalobu žalobce sepsal až dne 19. 10. 2009, dne 21. 10. 2009 byla žaloba žalované doručena.

Krajský soud pro úplnost dodal, že i v případě tvrzení žalobce, že mu napadené rozhodnutí bylo doručeno o měsíc později, tj. dne 29. 7. 2009, žaloba by byla podána opožděně. V tomto případě by totiž zákonná lhůta skončila dne 29. 9. 2009, žaloba byla sepsána až dne 19. 10. 2009 a žalované doručena 21. 10. 2009.

Krajský soud v Ostravě proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro opožděnost.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že se žalobou ze dne 19. 10. 2009 u Krajského soudu v Ostravě domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalované. Odmítnutý návrh podal v zákonné lhůtě, napadené rozhodnutí žalované mu bylo fyzicky předáno v době kratší než dva měsíce před podáním žaloby.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), když neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto:

Kasační stížnost stěžovatel opřel o § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy o tvrzenou nezákonnost napadeného usnesení, která má spočívat v tom, že stěžovatel podal žalobu včas a neměla být tudíž odmítnuta jako opožděná.

Stěžovatel se v kasační stížnosti již nepřidržel žalobního tvrzení, že mu bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 29. 7. 2009, ale datum doručení rozhodnutí žalované

na datové ose implicitně posunul za datum tvrzeného doručení v žalobě, když neurčitě namítal, že mu bylo napadené rozhodnutí předáno někdy v době kratší než dva měsíce před podáním žaloby, kterou podal dne 19. 10. 2009.

Nejvyšší správní soud po obeznámení se se správním a soudním spisem nemá důvod zaujmout jiné závěry, než ke kterým dospěl krajský soud v napadeném usnesení, přičemž kasační soud posoudil předmětné důkazní prostředky jako dostačující k prokázání skutečnosti o tom, že stěžovateli bylo napadené rozhodnutí doručeno již dne 29. 6. 2009 a na závěry krajského soudu pro stručnost odkazuje. Stěžovatel tak mohl v zákonné lhůtě podat žalobu, postupem krajského soudu nebyl na svých právech nikterak zkrácen.

Zdejší soud navíc ve vztahu k podpůrnému argumentu krajského soudu stran stěžovatelem původně tvrzeném okamžiku doručení napadeného rozhodnutí dne 29. 7. 2009 nepřehlédl, že stěžovatel se choval tak, že z jeho jednání bylo zcela zřejmé, že mu byl obsah písemnosti – napadeného rozhodnutí žalované znám. Toto zjištění vyplývá z přípisu sociální pracovnice Věznice Příbram ze dne 29. 7. 2009 adresované k žádosti stěžovatele žalované, kde jsou v příloze obsažena potvrzení o dobách výkonu trestů a vazeb v různých věznicích, podstatné však je, že k přípisu je již přiložen i stejnopis napadeného rozhodnutí žalované.

Stěžovatel v tomto přípisu de facto potvrdil jeho doručení a v řízení činil úkony, které vyvrcholily podáním jeho žaloby ze dne 19. 10. 2009. Tak se však stalo po lhůtě k podání žaloby, která, jak správně uvedl krajský soud, započala běžet dne 30. 6. 2009 a skončila dne 31. 8. 2009 (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), přičemž zdejší soud již jen pro úplnost dodává, že se v soudním ani správním spise jakýkoliv důkaz, který by snad bylo možno identifikovat jako průkaz pozdějšího doručení napadeného rozhodnutí stěžovateli, nenachází.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že Krajský soud v Ostravě nerozhodl nezákonně, když žalobu odmítl jako opožděně podanou, a kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované rovněž právo na náhradu nákladů nenáleží, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovaná, přestože měla ve věci plný úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 2 x 500 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu (1600 Kč) o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb. činí 320 Kč. Ustanovenému zástupci

se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 1920 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu